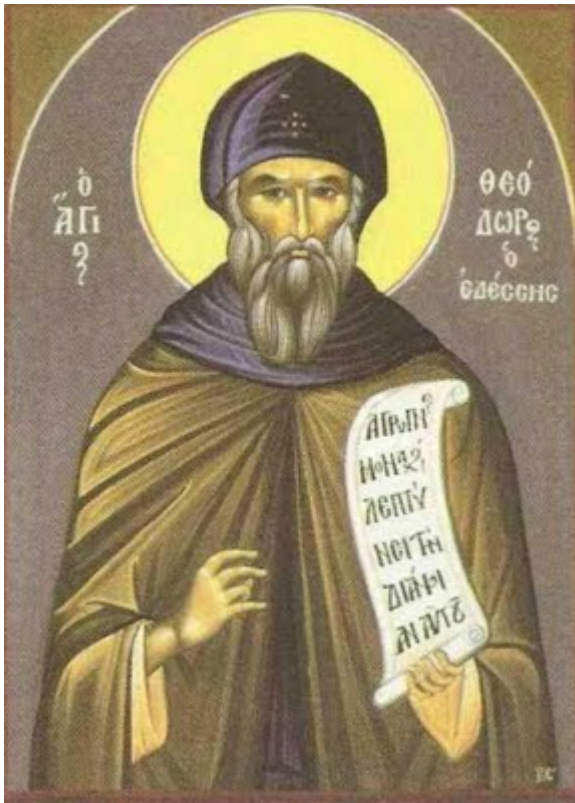

Θεόδωρος Εδέσσης, Όσιος: “100 ψυχωφελή

[Έρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

71. Εκείνος που πολεμά και αγωνίζεται

εναντίον των παθών που τον ενοχλούν, ας πάρει μαζί του πολλούς στρατιώτες για συμμάχους. Δηλαδή την ταπείνωση της ψυχής και τον κόπο του σώματος και όλη την άλλη ταλαιπωρία της ασκήσεως και την προσευχή από θλιμμένη καρδιά με πλήθος δακρύων, καθώς ψάλλει ο Δαβίδ: «Κύττα την ταπείνωσή μου και τον κόπο μου και συγχώρεσε όλες τις αμαρτίες μου», και: «μην παραβλέψεις τα δάκρυά μου», και πάλι: «Τα δάκρυά μου έγιναν για μένα ψωμί ημέρα και νύχτα», και: «ό,τι έπινα, το ανακάτωνα με δάκρυα».

72. Ο διάβολος, ο αντίδικος της ζωής μας, μεταχειρίζεται πολλούς λογισμούς για να μας παρουσιάζει τις αμαρτίες μας ολωσδιόλου μικρές, και πολλές φορές τις σκεπάζει με τη λησμοσύνη, για να υποχωρήσομε στους ασκητικούς κόπους και να μη συλλογιζόμαστε τους θρήνους για τις αμαρτίες μας. Εμείς όμως, αδελφοί, να μη λησμονούμε τις αμαρτίες μας, ακόμη και αν νομίζομε ότι συγχωρήθηκαν με τη μετάνοια, αλλά να θυμόμαστε πάντοτε τα αμαρτήματά μας και να μην πάψομε να πενθούμε γι' αυτά, ώστε έτσι να αποκτήσομε την ταπείνωση σαν καλή συγκάτοικό μας και να ξεφύγομε τις παγίδες της κενοδοξίας και υπερηφάνειας.

73. Κανένας να μη νομίζει ότι με την δική του δύναμη υποφέρει τους κόπους και κατορθώνει την αρετή. Γιατί αίτιος όλων των καλών σ' εμάς είναι ο Θεός, όπως και των κακών αίτιος είναι ο απατεώνας των ψυχών μας δαίμονας. Για όσα καλά λοιπόν κατορθώνεις, πρόσφερε την ευχαριστία στον Αίτιο. Κι εκείνα τα κακά που σε ενοχλούν, να τα αποδίδεις στον αρχηγό των κακών.

74. Εκείνος που ένωσε την πρακτική αρετή με τη θεία γνώση, είναι γεωργός αξιέπαινος που ποτίζει από δύο ολοκάθαρους πηγές το χωράφι της ψυχής του. Γιατί η γνώση δίνει φτερά στη νοερή ουσία με τη θεωρία των υψηλότερων, ενώ η πρακτική αρετή νεκρώνει τα «μέλη τα επί της γης», πορνεία, ακαθαρσία, πάθος, κακή επιθυμία. Και αφού νεκρωθούν αυτά, φυτρώνουν τότε τα άνθη των αρετών, τα οποία καρποφορούν τον καρπό του Πνεύματος, αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότητα αγαθοσύνη, πίστη, πραότητα, εγκράτεια. Και τότε ο φρόνιμος αυτός γεωργός, αφού σταυρώσει το σαρκικό άνθρωπο με τα πάθη και τις επιθυμίες του, θα πει μαζί με τον Παύλο, τον θεοφόρο κήρυκα: «δεν ζω πια εγώ, ζει μέσα μου ο Χριστός· και τη ζωή που ζω, τη ζω με την πίστη στον Υιό του Θεού, που με αγάπησε και παρέδωσε τον εαυτό Του για χάρη μου».

75. Μην ξεχνάς, φιλόχριστε, και τούτο: ότι ένα πάθος, όταν βρει τόπο μέσα σου και ριζώσει με τη συνήθεια, φέρνει και άλλα πάθη μαζί του στην ίδια μάνδρα. Και αν συγκρούονται μεταξύ τους τα πάθη και οι δημιουργοί τους δαίμονες, όλοι όμως σύμφωνοι ζητούν την απώλειά μας.

76. Εκείνος που μαραίνει το άνθος της σάρκας με την άσκηση, και κόβει κάθε θέλημά της, αυτός φέρει στη θνητή σάρκα του τα στίγματα του Χριστού.

77. Οι κόποι της ασκήσεως καταλήγουν στην ανάπαυση της απάθειας, ενώ οι διάφορες απολαύσεις οδηγούν στα πάθη της ατιμίας.

78. Μη λογαριάζεις τα πολλά χρόνια που έχεις στη μοναχική ζωή, ούτε να αιχμαλωτιστείς από την καύχηση ότι υπέμεινες την έρημο και τη σκληρότητα των αγώνων, αλλά να έχεις στο νου σου το λόγο του Κυρίου, ότι είσαι ένας άχρηστος δούλος, και ότι δεν εκπλήρωσες ακόμα τις εντολές. Πράγματι, ενόσω βρισκόμαστε στον παρόντα βίο, δεν έχουμε ακόμη ανακληθεί από την εξορία, αλλ' ακόμη καθόμαστε στον ποταμό της Βαβυλώνας, ακόμη ταλαιπωρούμαστε φτιάχνοντας πλίθους στην Αίγυπτο και δεν είδαμε ακόμη τη γη της επαγγελίας. Επειδή δεν ξεντυθήκαμε ακόμη τον παλαιό άνθρωπο, ο οποίος φθείρεται από τις απατηλές επιθυμίες, ούτε φορέσαμε την εικόνα του επουρανίου, αλλά φορούμε ακόμη την εικόνα του χοϊκού. Δεν έχουμε λοιπόν λόγο καυχήσεως, αλλά πρέπει να χύνουμε δάκρυα και να παρακαλούμε το Θεό, ο οποίος μπορεί να μας σώσει από την άθλια

δουλεία του πικρότατου Φαραώ, να μας βγάλει από τη φοβερή τυραννία και να μας εισαγάγει στην καλή γη της επαγγελίας, για να αναπαυθούμε στον άγιο τόπο του Θεού και να βρεθούμε στα δεξιά της μεγαλοσύνης του Υψίστου. Η επιτυχία όμως των αγαθών αυτών που υπερβαίνουν την ανθρώπινη νόηση δεν εξαρτάται από τα έργα μας, αλλά από το αμέτρητο έλεος του Θεού. Γι' αυτό ας μην πάψουμε να χύνομε δάκρυα ημέρα και νύχτα ακολουθώντας εκείνον που λέει: «Απόκαμα από τους στεναγμούς μου, κάθε νύχτα λούζω το κρεβάτι μου και βρέχω το στρώμα μου με τα δάκρυά μου». Γιατί όσοι σπέρνουν με δάκρυα, θερίζουν με μεγάλη χαρά.

79. Διώχνε μακριά σου το πνεύμα της πολυλογίας. Γιατί σ' αυτή βρίσκονται φοβερότατα πάθη, το ψεύδος, η θρασύτητα, οι αστειότητες, η αισχροσύνη, η μωρολογία και γενικώς όπως έχει λεχθεί: «από την πολυλογία δεν θα ξεφύγεις την αμαρτία». Ο σιωπηλός όμως άνθρωπος είναι θρόνος της επιγνώσεως. Αλλά και λόγο θα δώσομε για κάθε λόγο περιττό και ανωφελή, είπε ο Κύριος. Επομένως η σιωπή είναι πολύ αναγκαία και ωφέλιμη.

80. Σ' εκείνους που μας κακολογούν και μας υβρίζουν ή με κάποιο τρόπο μας κακομεταχειρίζονται, έχουμε εντολή να μην ανταποδίδομε την κακολογία ή την κακομεταχείριση, αλλά μάλλον να τους εγκωμιάζομε και να τους ευλογούμε. Γιατί στο μέτρο που ειρηνεύομε με τους ανθρώπους, πολεμούμε τους δαίμονες· ενώ όταν μνησικακούμε και πολεμούμε τους αδελφούς μας, έχουμε ειρήνη με τους δαίμονες, με τους οποίους έχουμε διδαχθεί να έχουμε τέλειο μίσος και ασυμφιλίωτο πόλεμο.

Πηγή: Φιλοκαλία των Ιερών Νηπτικών, μεταφρ. Αντώνιος Γαλίτης, εκδ. Το περιβόλι της Παναγίας, 1986, β' τόμος, σελ. 12-33)- filokaliakainipsis.blogspot.gr